

Xóm Đình Đa Cát

Trần Huy Sao

tháng 7 13, 2011

THÁNG NGÀY CÒN LẠI

rồi đây chim cũng mỗi cánh bay
núi lở sông bồi đời hữu hạn
buồn vui rồi cũng dòng trôi chảy
thế sự thăng trầm tựa nước mây
em tóc xanh xưa giờ chớm bạc
tôi nhìn tôi lạ hẳn ngày xưa

ngày xưa !...Nghe thiệt là chua xót
đến nỗi không ngăn tiếng thở dài

giật mình sắp xếp đời nhau lại
moi tìm đâu đó thưở xuân xanh
soi gương chỉ thấy toàn xa lạ
toàn thứ gì đâu !. Ngó bất ưng

thời gian đâu có lòng độ lượng
nên chi vết chém chẳng lưu tình
hướng nữa tháng ngày đầy xu nịnh
vết nhả hần dấu cuộc nổi trôi !
tôi với em lạc giữa cuộc đời
nhìn qua ngó lại đã hanh hao
đã xa hơn chút, gần hơn chút
vòng quay nhật nguyệt vẫn vô tình
may ra, còn chút Thơ sóng sánh
dắt nhau đi dạo ngắm phương Trời
suốt quãng đường quen còn sót lại
dăm ba kỷ niệm để vui khuây
rồi đây chim cũng mỗi cánh bay
đậu xuống lằn ranh, ngoài hữu hạn

đời nhau đó, có câu Thơ lạc vận
có nhiều nhưong nhau lạc bước phong trần...

cuối tháng 7/2000

(trích Xóm Đình Đa Cát, tuyển tập thơ văn, 2000)

DẤU VẾT THỜI GIAN

con chim sâu ở đồi Trọc rừng Ngo
có thấy con diều đứt dây trốn chạy
con cá Tràu ngược dòng Cam Ly hạ
có thấu lòng tôi đau xót, xa nguồn !

tuổi thơ tôi dịu mát gió quê hương
lồng lộng trên ngàn thổi tràn qua Xóm
bếp lửa nhà ai chiều khơi khói ngọn
bỏ giữa trời mùi cá Giếc kho rim
đàn Két bay chiều chẻ màu ráng tím
ở cuối chân mây xa tít thượng nguồn...
tôi lớn lên trộn hết nỗi vui buồn
cùng lũ bạn thơ đầu trần chân đất
bạn gái tóc dài bạn trai tóc ngắn
tóc đưa nào cũng khét nắng hôi chua
(chí cắn quanh năm gãi loạn bốn mùa !)
đời đã cho tôi vô vàn kỷ niệm
và cho nhiều, nhiều quá, những xót xa

cứ mỗi chặng đường tôi đã đi qua
rơi rớt lại ít nhiều thời thơ ấu
khi quày lại thấy đời mình trống trải
dấu thời gian rêu cở phủ lối về....

San Diego, chiều 27/08/2000

(trích Xóm Đình Đa Cát, tuyển tập thơ văn 2000)

tháng 1 25, 2010

NGƯỜI CỦA XÓM ĐÌNH

tặng Em, người cùng xóm đình Đa Cát

hồi nhỏ, tụi mình đâu biết được
lớn lên, hai đứa ngủ chung giường
chia chung chén đũa, chung gương lược
trang điểm tình nhau suốt một đời...

... thiệt lòng, ngày đó, tôi không nhớ
em ở đâu trong đám bạn bè !
bởi lẽ vì em còn quá nhỏ
tính em hay mắc cỡ, rụt rè

mà em chắc cũng làm chi nhớ
anh chàng Cu trọc sún răng, xưa
mũi chảy thò lò, da trở mốc
đầu trần chân đất giẫm quanh năm

vào dịp xóm Đình mùa vô Hội
có đoàn hát bội viễn phương về
để ý, tối nào em cũng tới
thập thò sau áo Mạ, nhìn lên

mỗi tối sân Đình trắng vắng vặc
em cùng đám bạn rải ô quan
để ý, bàn tay em nhỏ nhắn
rải xuống lòng tôi nổi ngỡ ngàng

để ý ? Ôi chao, là xấu hổ
mới chừng tuổi ấy đã sinh tình
phải đâu! Bởi thấy em ngờ ngộ
lén nhìn lâu chút để làm vui

năm, tháng dờ đời nhau lớn vội
tôi xa, từ ấy, xóm Đình xưa
bỏ lại vàng trắng thời tuổi nhỏ
sân Đình, cô bé rải ô quan

những tưởng xa đi là mất dấu
ngờ đâu tôi lại có lần về
gặp nhau hai đứa cùng ngơ ngẩn
trái tim loạn nhịp, đập không đều...

mỗi khi nhắc tới đình Đa Cát
sao lòng nhớ quá chuyện ngày xưa !
tình yêu tôi lớn từ nơi ấy
giữ hoài cho tới mãi hôm nay...

tháng 6 30, 2009

Từ sau lần gặp chị, tôi viết câu chuyện này khi nhớ về Đà Lạt, nhớ mấy trái ổi của anh Trấn cho, nhớ câu chuyện tình thật đẹp mà chị Hương tâm sự ngày nào !

Với Đà Lạt, tôi viết cho vợ lòng thương nhớ. Với anh Trấn, để thềm cảm ơn anh tình-trái-ổi ngày xưa và với chị Hương, để chị đọc như là một chia xẻ ngậm ngùi

" Ngày Hẹn Mặt Đà Lạt" năm sau ,tôi háo hức trở lại chốn xưa, tìm đến chỗ chị Hương ngồi năm trước...

Nhưng chị đã thật sự đi rồi, đi xa, quá mịt mù xa ! Không lời nói giã từ, không bao giờ hẹn lần gặp lại. Và, chắc chắn bây giờ, chị đã không cần đến số phone....

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

tháng 10 27, 2008

MƯA

nhớ lại Đà Lạt, ngày mưa của những
tháng, năm xa. Rất xa...

San Diego. Những ngày mưa. Lạnh
gợi xót xa theo nỗi nhớ tôi về
...chiều mưa gió giữa dốc đường Minh Mạng
tôi hẹn em đãi bữa bánh xèo

quán dọc dài đường Tăng Bạt Hổ
em vội vàng bước xuống xe Lam
chiếc dù xanh gió căng phồng, lật ngược
em với theo hạt hăng ngả nhào

ngồi ướt lạnh đợi bánh xèo chín tới
lén nhìn nhau tủm tỉm cười thầm
(chả dám cười to sợ em mắc cỡ)
mà cuối cùng có nín được đâu !

tiếng cười vỡ theo mưa đà lạt
em véo tôi phụng phịu bắt đền
đôi con mắt đã bắt đầu...nhấp nháy
mưa đầy trời còn chưa đủ sao em ?

đĩa bánh xèo giữ giùm nhau nỗi nhớ
chiều lang thang mưa phố Hòa Bình
trái bắp nướng thoa mỡ hành nóng hổi
chiếc dù xanh che một khoảng trời riêng

mưa đổi hướng khi qua Đoàn thị Điểm
chén chè Kê chung miếng bánh tráng mè
để mai này em về vùng Năng Biển
còn ngọt ngào chiều Phố Núi thân quen

dốc Duy Tân vỡ đầy bong bóng nước
đôi tà em quấn níu bước chân tôi
trời nổi gió chiếc dù xanh lật ngược
chẳng hẹn nhau hai đứa cùng cười

đường xóm nhỏ hắt hiu vàng ánh điện
mây đuổi nhau vùn vũ hướng núi Bà
con dốc Ngô Quyền chia tay bịn rịn
nụ-hôn-mưa cho một lần chia xa...

tôi trở lại phố mưa tràn thương nhớ
bóng đổ dài qua những lối quen xưa
trời ãalạt mưa thiệt buồn quá đỗi
phố chiều hiu vắng lạnh giữa mù mây...

7/1999

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

tháng 12 21, 2007

Thơ

Đời buồn tênh may mà có Thơ
Để nhớ trăm năm đỡ lụy sầu
Thơ viết ngàn câu – rồi chỉ nhớ
Một câu- để giữ lấy cho nhau

tôi làm thơ mỗi ngày thơ chảy dài xuống phố hòa nhập dòng xa lộ
đọng lại trong sử làm

thơ bên cạnh chỗ nằm vụn đầy trong giấc mộng theo gió trời lồng lộng
ngập òa nắng thảo nguyên

thơ theo nổi truân chuyên xót xa đời ly xứ quyện theo em tình tứ rớt
tôi nổi muộn phiền

đời vẫn còn oan khiên bước phong trần nghiêng ngửa thơ mãi là điểm
tựa theo từng dấu thăng trầm

xin em cứ lặng thầm đọc thơ tôi ngày tháng xót đau đời hữu hạn nên
trọn tình theo thơ...

12/1999

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

tháng 12 07, 2007

Nỗi Nhớ Của Anh

anh nhớ rồi hồi đó em đi ngược về anh hai đứa mình không ngó mà suốt đời thấy nhau

anh nhớ rồi hồi xưa bông quỳ hương vàng rộ gió mùa đông buốt giá vẫn ấm buổi hẹn hò

anh nhớ rồi hồi đây trời quê hương bỏ lại em và anh vẫn vậy như hồi đó... hồi xưa...

Tháng 11/1999

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

tháng 10 19, 2007

Mưa

San Diego. Những ngày mưa. Lạnh
gợi xót xa theo nỗi nhớ tôi về
một chiều mưa giữa dốc đường Minh Mạng
tôi hẹn em đãi bữa bánh xèo

quán dọc dài đường Tăng Bạt Hổ
em vội vàng bước xuống xe Lam
chiếc dù xanh căng phồng, lật ngược
em với theo, hụt hẫng, ngả nhào

ngồi ướt lạnh đợi bánh xèo chín tới
lén nhìn nhau, tủm tỉm cười thầm
chả dám cười to, ngại em mắc cỡ
mà cuối cùng có nín được đâu!

tiếng cười vỡ theo mưa Đà Lạt
em véo tôi, phụng phịu bắt đền
đôi con mắt đã bắt đầu...nhấp nháy
mưa đầy trời còn chưa đủ sao em ?

đĩa bánh xèo giữ giùm nhau nỗi nhớ
chiều lang thang mưa phố Hòa Bình
trái bắp nướng thoa mỡ hành nóng hổi
chiếc dù xanh che một khoảng trời riêng

mưa đổi hướng khi qua Đoàn Thị Điểm
ly chè kê chung miếng bánh tráng mè
để mai này em về vùng Năng Biển
còn ngọt ngào chiều Phố Núi thân quen

dốc Duy Tân vỡ đầy bong bóng nước
đôi tà em quấn níu bước chân tôi
trời nổi gió – chiếc dù xanh lật ngược
chẳng hẹn nhau, hai đũa cùng bật cười

đường xóm nhỏ hắt hiu vàng ánh điện
mây đuổi nhau vờn vũ hướng núi Bà
con dốc Ngô Quyền chia tay bịn rịn
nụ hôn mưa cho một lần chia xa...

tôi trở lại phố mưa tràn thương nhớ
bóng đổ dài qua những lối quen xưa
trời Đà Lạt. Mưa. Thiệt buồn quá đỗi!
phố điều hiu vắng lạnh giữa mù mây....

San Diego, những ngày mưa tháng Hai/2000

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

Lời Cho Con

gửi con, Trần Thục Quyên

tiễn con ra đầu ngõ
mắt đỏ mà gượng cười
thôi, con đi theo người
Mẹ đứng đây, nhìn kịp

mai mốt còn có dịp
về thăm Mẹ, thăm em
tìm lại chút hơi quen
một thời còn thơ dại

con đừng quay nhìn lại
Mẹ không giữ nổi lòng
e nước mắt hai dòng
sốt niềm vui ngày cưới

bởi hiên nhà nắng chói
Mẹ nheo mắt đó thôi !
nụ cười vẫn trên môi
sao mặt tê đầu lười !

Mẹ đây. Mẹ đang chờ
dưới hiên nhà nắng chói
ngỡ mình đang đứng đợi
như thường ngày, con về...

Ngày vui của con
San Diego 22/7/2000

Vườn Em Nỗi Nhớ

“...vườn của em thơm rau húng rau răm
đỏ thắm ớt cà vàng tươi bông cải
xanh mơn mớn giậu mồng tơi tốt lá
phủ mượt mà mập ú đọt rau lang

ba thứ đó, em trồng thêm chạt đất
thiếu món chi, ra siêu-thị có liền
đời sống mới mà! Vô cùng tất bật
gánh gồng chi mấy món nợ oan khiên!

sao em không trồng hoa hồng hoa cúc
rất thời trang, lại đẹp cửa đẹp nhà
chẳng tốn thì giờ sắm soi chăm chút
đâu mất công ngồi lặng ngắm, bâng khuâng!

sao em không trồng cỏ xanh trái vả
thời trang hơn! Lại có vẻ sang giàu
mỗi cuối tuần ra ngồi chơi, hóng mát
ăn hamburger, uống coke, đeo kính râm!

ngắm đời tha hương qua màu xám nhạt
(hay màu đen, màu xanh đậm, tùy em)
nhai nuốt nỗi buồn xin đừng nhăn mặt
uống ngọt niềm đau xin cứ an nhiên

cứ giả lơ nghe nhạc, nhịp hai chân
đừng thèm nhớ chuyện một thời xưa cũ
chẳng ai trách ai qua cầu rút ván
tự do mà! Đâu cấm chuyện riêng tư...”

nói giỡn thôi! Sao em buồn dữ dzậy?
đời chưa vui mình “quậy” chút, cho vui
anh hiểu lắm. Em có niềm thương cảm
để quê hương gần gũi ở sân vườn

lá húng. Lá răm. Trái cà. Trái ớt...
thiệt là như sống lại cảnh thân quen
gần gũi quá để lòng thêm đau xót...
vườn rau em là cả một trời quê!

mỗi buổi chiều em thường ra tĩa lá
áo bà ba, đôi guốc mộc ngày nào...
chiếc nón lá che khoảng trời quê nhỏ
mát lòng em và, ấm cả lòng anh....

Hiên Trăng Brookhurst

08/2000

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

Cô Bạn Học Ngày Xưa

xin chào em. Cô bạn học ngày xưa
tươi tắn. Phổng phao. Hồng hào. Mát rượi
nhìn mặt thì quen nhưng lạ dáng người
em không gọi, chắc gì tôi nhận biết

cám ơn em. Giữa tình đời keo kiệt
còn nhận nhau là hào phóng lắm rồi
đất quê mới, người trở mình đổi mới
chuyện cũ xưa đôi lúc giả đò quên !

cũng cảm ơn luôn, viên phấn bảng đen
đã chẳng uống công một thời đi học
bảng phấn dấu phai, lớp sơn đã tróc
nhưng vẫn hằn sâu hai chữ tình người

bất tiện gì không? Mời em ly nước
ngồi với nhau nhắc nhớ chuyện ngày xưa
xưa tình ý, giờ thì đâu có nữa !
lớn hết rồi! Còn trẻ mọn gì đâu!

bỏ quá cho tôi ngày xưa yêu dấu
vụng dại vô cùng, lãng mạn thì thôi !
giờ nghĩ lại thấy sao mà quá tội
nhắc cho vui, em có nhớ, đừng cười...

mấy mươi năm đeo đuổi mãi trường đời
chẳng có dịp nhắc gì trường học nữa !
hàng phượng trầm luân bao mùa đỏ lửa
bàn ghế, sân chơi sầu cuộc đổi đời...

kỷ niệm xưa cứ nay chờ mai đợi
chỉ hoài công! Chả thấy dáng ai về
bạn lớp cũ cứ theo từng lối rẽ
để trường xưa rêu phủ lớp tang thương !

uống nước đi em! Chua, ngọt chanh đường
đừng để rớt giọt lệ đời vô đó
bởi lệ đời có quá nhiều đau khổ
nếu hòa chung thì tội lắm, ngày xưa !

mình giờ đây đâu còn thơ dại nữa
ly chanh đường ngày đó, giữ làm vui
biết đâu, em, trong một thoáng ngậm ngùi
còn vị ngọt bờ môi đời con gái !

cám ơn em. Cám ơn thời thơ dại
đã cho tôi trẻ lại chút tuổi đời
lát nữa đây mỗi người đi mỗi lối
lối tôi về lồng lộng gió-hương-xưa...

9/2000

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

Người Của Xóm Đình

tặng Em, người cùng xóm đình Đa Cát

hồi nhỏ, tụi mình đâu biết được
lớn lên, hai đứa ngủ chung giường
ăn chung chén đũa, chung gương lược
trang điểm tình nhau suốt một đời...

...thiệt lòng, ngày đó tôi không nhớ
em ở đâu trong đám bạn bè !
bởi lẽ vì em còn quá nhỏ
tính em hay mắc cỡ, rụt rè

mà em chắc cũng không thèm nhớ
anh chàng Cu trọc sún răng, xưa
mũi chảy thò lò, da trổ mốc
đầu trần chân đất giẫm quanh năm

vào dịp xóm Đình mùa vô Hội
có đoàn hát bội viễn phương về
để ý, tối nào em cũng tới
thập thò sau áo Mẹ, nhìn lên

những tối sân Đình trăng vắng vặc
em cùng đám bạn rải ô-quan
để ý, bàn tay em nhỏ nhắn
rải xuống lòng tôi nỗi ngỡ ngàng

để ý ? Ôi chao là xấu hổ
mới bằng tuổi ấy đã sinh tình
phải đâu ! Bởi thấy em ngồ ngộ
lén nhìn lâu chút để làm vui...

năm, tháng đổ đời nhau lớn vội
tôi xa, từ ấy, xóm Đình xưa
bỏ lại vầng trăng thời tuổi nhỏ
sân Đình, cô bé rải ô-quan !

những tưởng xa đi là mất dấu
ngờ đâu tôi lại có lần về
gặp nhau hai đứa cùng ngỡ ngẩn
trái tim loạn nhịp, đập không đều...

mỗi khi nhắc tới đình Đa Cát
sao lòng nhớ quá chuyện ngày xưa !
tình yêu tôi lớn từ nơi ấy
giữ hoài cho mãi tới hôm nay....

cuối Thu 2000

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

Thơ Viết Từ Năm 2000

năm 2000

thiên hạ xầm xì tận thế !
tôi tận đời tôi theo chuyện áo cơm
đất xa quê đồng tiền làm khó dễ
bắt chẹt đủ điều. Riết muốn điên luôn !

vừa kiếm tiền tôi vừa làm Thơ
hai thứ, trộn nhau, thiệt là khó chịu
nửa đổ mồ hôi, nửa vằn tim óc
chẳng nở nào xem bên trọng bên khinh

nếu không tiền chắc là homeless
nếu không Thơ, thà tận thế cho rồi !
cứ quẩn quanh từ cuộc sống bon chen
nỡ để tâm hồn khô rang, ốm đói !

hướng nữa, bên tôi, còn em hôm sớm
còn tình yêu. Kỷ niệm. Nỗi vui, buồn...
hướng nữa bên tôi cái mất, cái còn
nỗi đau lớn : xa quê hương đành đoạn !

thế cho nên ngoài bươn chải áo cơm
còn món nợ ân tình chưa trả dứt
món nợ lớn mà tôi thì bé mọn
lẽ nào đâu mà toan tính chuyện “xù”!

nợ cứ trả lần, cháo húp vằn quanh
chuyện áo cơm làm ơn xin nhín chút
dầu đỏi, no có mập, gầy thân xác
nhưng hãy xin đừng bỏ đỏi tâm hồn !

bởi vì thế cho nên tôi làm Thơ
cho trái tim đập nhịp đều sinh khí
cho cái đầu không chỉ dùng để gội
và tâm hồn, không gõ đá vô tri

em nói đi, nói giùm lời công đạo
mình xa quê từ một cuộc đổi đời
đất lạ. Người dưng. Đủ no. Đủ ấm
mà tâm hồn thường đỏi lạnh tả tơi !

nước chảy về nguồn lá rơi về cội
nghĩ đời người gặng gượng được bao năm !
vật chất phù du, bạc tiền phấn thổ
hơn gì nhau một chỗ cuối yên nằm !

bởi vì thế cho nên tôi làm Thơ
gởi lại cho Đời bao điều muốn gởi
mai thân xác có...vào nơi gió cát
cát-bụi-hồn-tôi vương lại bên Đời...

Tháng 12/2000

Posted by Trần Huy Sao

Labels: Xóm Đình Đa Cát

Nguồn:<http://coithotranhuysao.blogspot.com.au/search/label/X%C3%B3m%20%C4%90%C3%ACnh%20%C4%90a%20C%C3%A1t>

Sao lục: **Lê-Thụy-Chi & Nam Phong**

Ngày 3/9/4893 – Giáp Ngọ (26/9/2014)

www.vietnamvanhien.net